

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσώτεριχ. δραχ. 7. — Ἐξωτεριχ. φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 1 Μαΐου 1899

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 18.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137)

— Ἀλλά, διεμαρτυρήθη ὁ Παλουάζος, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά. . .

— Τὸ πέρνω. Ἐμπρός, Ἰωνᾶ, δὲν μ' ἀρᾷ νά ἐπαναλαμβάνω δυὸ φορές τὰς διαταγὰς μου.

— Μολοντοῦτο, λοχαγέ μου... παρενέβη ὁ ἱππότης.

— Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, τόση φασαρία γιὰ νά μουσκετάρωμε τρεῖς παλῆανθρώπους ἐκεῖ! τόσον καιρὸ μουσκετάρωμε, κι' ἀκόμη δὲν ἐσυνείθισαν;

— Κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Παλουάζος, εἰμέθα. . .

— "Ε! εἰσθε Γάλλοι, τὸ γνωρίζω καλά. Θεέ μου! Δὲν θὰ ξεμπερδέψωμε ποτέ! "Ελα, ἔμπρός, πάρετέ τους ἀπὸ ἐδῶ.

— Ὅχι μᾶς ἀκούσετε πρῶτα! ἐφώνησε δυνατὰ ὁ Στὶν Ροκαντὲν, χίσας πλέον τὴν ὑπομονὴν του. Τί κατὰστασις εἶνε αὕτη; Ποῦ ἐμάθατε νά φέρεσθε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον;

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς καταπληξέως τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο συνειδημένος εἰς τοιαύτας ἀπαντήσεις:

— Μάλιστα, κύριε, εἰμέθα γάλλοι, ἀλλ' εὐγενεῖς, καὶ αὐτομολοῦμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν σας. Ἀρῆσαμεν τὸ ἰδικόν μας τὸ στρατόπεδον, διὰ νά ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἰδικήν σας, ὅπως τὸ ἔκαμαν ἕως τώρα πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς μας εἰς Κόβλενες καὶ ἄλλου. Κεῖ ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νά γίνωμεν δεκτοὶ μετ' ἂν τὴν ἀδρότητα, τὴν ὁποίαν μᾶς χρεωστεῖτε. Εἰμαι ὁ ἱππότης Στὶν Ροκαντὲν καὶ ἀπ' ἐδῶ ὁ φίλος μου, ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρουσιάω.

Ὁ Ἰσπανὸς, ἀλλάξας εὐθὺς ὕφους, ἐπεκλίθη εὐγενῶς, ἀπεκαλύφθη καὶ ἀπήντησε:

— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ νά μὲ συγχωρήσετε καὶ νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά σᾶς παρουσιάσω τὸν ἐαυτόν μου: Εἰμαι ὁ Στὶν Ροκαντὲν καὶ ἀπ' ἐδῶ ὁ φίλος μου, ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρουσιάω.

κίσκος-Παῦλος-Φερνάνδος-Φίλιππος-Ἰερώνυμος-Βαρβάτος δὲ Ρόζας, δὲ Ζουνίγος, δὲ λὰ Γκουάρντια, δὲ Πανίνστολα, ὁ Στὶν Κάρλος, ὁ Φουέντες, ὁ Γκουαρνταμάρ, ὁ Ἐστρέλλας.

— Κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἱππότης, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.

Ὁ Παλουάζος κατὰ τὸ διάστημα αὐ-

τε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι.

Ἀλλ' ὁ Στὶν Ροκαντὲν δὲν ἐφρόντιζε βεβαίως νά ἐξαγάγῃ ἀφηρημένα συμπεράσματα ἐκ τῶν γεγονότων τούτων. Ἐτκήπτετο πῶς νά παίξῃ καλλίτερα τὸ μέρος του καὶ νά γίνῃ εὐπρόσδεκτος παρὰ τῶν ὑψηλῶν προσώπων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐμέλλε νά ὀδηγηθῇ

τὸ ἐμουργοῦριζεν:

— Εἰμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ δὲν ἐγεννήθηκα ἑστὴν Ἰσπανίαν. Ποτέ δὲν θὰ θυμούμην τόσα ὀνόματα.

Καὶ ὁ Γιακουμῆς, σκεπτικὸς, ἐσυλλογίζετο:

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια, γιὰ νά θυμᾷται τόσα ὀνόματα.

Ὁ λοχαγὸς Δὲν-Ἐμμανουὴλ κτλ. κτλ. ἐπανελάβε:

— Ὅχι λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω εἰς τὸν κύριον διοικητήν, ὁ ὁποῖος θὰ σας δεχθῇ ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν εὐγένειάν σας.

— Ὅχι σας εἰμέθα ὑπόχρεοι, εἶπεν ὁ ἱππότης.

Τὸ ἀπόσπασμα, τὸ προαρισμένον νά τουφεκίσῃ τοὺς δύο εὐγενεῖς καὶ τὸν ὑπηρέτην των, ἀπένειμε τῶρα ἐξαιρετικὰς τιμὰς, ἀποδεικνύον τοιοῦτο τρόπον πῶς μεταβάλλονται αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων, ὅπως δὲν θὰ ἠδύναντο νά το ἀποδείξουν ἐνδεχέστερα οὔτε ὁ Νενέκας, οὔ-

Ὁ Στὶν Μαρτίνεζ ἐπακούει μὲ τὰς διόπτρας του τὸν ὁρίοντα. (Σελ. 142, στήλ. γ.)

μετ' ὀλίγον. Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα. . .

— Καὶ τώρα, ἐστέναξεν ἐξαφνα πικρῶς ὁ Παλουάζος, εἰμέθα ὑποχρεωμένοι νά παίξωμεν ὠραῖον. . .

— Ρόλον. Εἰς τὴν τιμὴν μου, τὸν σιχαίνομαι περισσότερον ἀπὸ ἐσένα. Μὰ ὅπως ξεύρεις, ἑστὸν πόλεμον ἐπιτρέπονται ὅλαι αἱ πανουργίαι.

— Ἀδιαφοροῦν. . .

— Σοῦτ. . . μᾶς προτρέχουν, ἔχε τὸ νοῦ σου. Κορεμόμαστε ἀπὸ μεταξωτὴ κλωστή, ἀπὸ τρίχ. . .

Ὁ ὑπαξιωματικὸς, ὁ ὀδηγῶν αὐτοῦς, ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μ' ἓνα ἀξιωμα-

ματικόν τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ διοικητοῦ, καὶ ἀπεχώρησε μὲ τοὺς ἀνδρας του. Νέοι στρατιῶται ἀντικατέστησαν τοὺς παλαιούς καὶ ὠδήγησαν τοὺς δὲ αὐτομόλους εἰς εὐρύχωρον αἶθουσαν, χρησιμεύουσαν διὰ τὰς ἀκροάσεις. Τοὺς ἀφῆκαν ἐκεῖ καὶ ἀπεσύρθησαν.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ ἱππότης, μὰς κάμνουν μεγάλας περιποιήσεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχουν πολλὰς ὑπονοίας ἀκόμη ἐναντίον μας.

— Ὁ κύριος ἱππότης ἔχει πολὺ δίκαιον, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Γιακουμῆς, ὁ ὁποῖος μὲ τρόπον εἶχε παρατηρήσῃ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν. Σὲ κάθε θύρα εἶνε καὶ ἀπὸ ἑνὸς στρατιώτου, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ βγοῦμε ἀπὸ 'δῶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποῦ ἐμπήκαμε.

— Λίγο μὰς μέλει, εἶπεν ὁ Σαῖν Ροκαντέν διὰ τὴν ὥρα ἐνδιαφερόμεθα ἴσα-ἴσα νὰ μείνωμεν ἐδῶ. «Ὅταν θὰ θελήσωμεν νὰ φύγωμεν, θὰ ἰδοῦμεν τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Κρότος βημάτων διέκοψε τὴν συνομιλίαν αὐτῶν. Μία θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ κύριος Διοικητής.

Τὸ ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη ὁ τίτλος οὗτος, δὲν εἶχε πομπῶδες ἐξωτερικόν.

Ἦτο μικρὸς καὶ παχὺς ἄνθρωπάκος, ὁλοστρόγγυλος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὸ πρόσωπόν του ἐπλαιούτο ἀπὸ φαβορίτας, στρογγυλοκομμένας ἐπίσης. Οἱ μικροὶ τοῦ ὀφθαλμοὶ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πράσινα ματογυάλια, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐκ φύσεως παράδοξος φυσιογνωμία του ἐφαίνετο ἐντελῶς γελοία.

Ὁ ἀνώτερος αὐτὸς βαθμοφόρος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τοὺς ἡρώας μας, τοὺς ἐχαίρετσε, καὶ ἀφ' οὗ ἀπεμύχθη καὶ ἐπύτυσε μὲ μεγάλην ἐπισσημότητα, εὐηρεστήθη νὰ προσφέρῃ τοὺς ἐξῆς λόγους :

— Εἰσθε Γάλλοι, κύριοί μου, ὅπως μοῦ εἶπαν ;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

— Αὐτόμολοι ;

— Μάλιστα, κύριε διοικητά.

— Θέλετε νὰναλάβετε ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου στρατεύμα ;

— ὦ ! δυστυχ... ἤρχισεν ὁ Παλουάζος, μὲ ὕψος ἡμιστά ἐνθουσιῶδες.

— Βεβαίωτατα, βεβαίωτατα, κύριε διοικητά, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Σαῖν Ροκαντέν.

— Πολὺ καλὰ ! «Ὁ εἶν' ἔτσι τὸ πρᾶγμα, δὲν θὰ σας κακοφανῇ, κύριοι, ἂν σὰς ἐρωτήσω, μήπως ἔχετε κανένα χαρτί, ποῦ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας, διότι, κύριοι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ εὐγένεια δὲν ἀποκλείει τὴν φρόνησιν, εἰμαι δὲ ὑποχρεωμένος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μου νὰ ἔχω ὅλας τὰς

ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀτρομήτων αὐτῆς προμάχων.

Μετὰ τὴν μακρὰν ταύτην προσφώνησιν, ὁ ἄνθρωπάκος ἐστράμψε καὶ ἀνέπνευσε θυρυβωδῶς, ὡς φῶκη καταδιωκομένη ἀπὸ κυνηγῶς.

— Πολὺ σωστά, κύριε διοικητά. Ὁρίστε τὰ χαρτιά ποῦ ζητεῖτε.

Καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν Ἰσπανὸν ὀγκῶδες χρητοφυλάκιον, περιέχον διαφόρους περιγαμηνάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἄφιναν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Σαῖν Ροκαντέν καὶ τοῦ Παλουάζου.

— Πολὺ ὠραῖα, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰσπανός, μετὰ λεπτομερῆ εξέτασιν τῶν ἐγγράφων. Καὶ τώρα εἰπέτε μου, τί εἴμπορὸν νὰ κάμω διὰ σὰς ;

— Ἐν δὲν εἶνε ἀδιακρίσια ἐκ μέρους μας, θὰ σας παρεκαλοῦσκαμε νὰ μας προσκολλήσετε καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Ἐξοχότητος Σας.

— Εἰμαι συμφωνώτατος. Καὶ εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἀπείρου ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποληψέως μου, θὰ διατάξω νὰ σας φέρουν δύο ἄλογα, διὰ νὰ εἰσπορεύεσθε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν μεγάλην ἐξοδον, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ σήμερον, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναμφιδόλως τὰ γενναῖα στρατεύματά μας θὰ τρέψουν εἰς φυγὴν καὶ θὰ καταστρέψουν τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ὁ ἄνθρωπάκος ἔκαμε μίαν στροφὴν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐλαφρότητα νεαροῦ ἐλέφαντος, καὶ ἐξῆλθε ὑποτονθορίζων ἕνα τραγουδάκι.

— Τώρα, ἐγγύγισεν ὁ Παλουάζος, εἰμεθα σὲ πολὺ ὠραία.

— Θέσι, συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης. Ἡ δουλειά μας ἐπῆρε ἄλλον δρόμον, ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἐπερίμενα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάσωμεν τὸ θάρρος μας. «Εἰπειτα θὰ ἰδοῦμε καὶ ἀπὸ κοντὰ τὰ στρατεύματά μας νὰ τσακίζουν πάλι τὰ κακά αὐτῶν τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν καταραμένων Ἀγγέλων. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

— Μοῦ φαίνεται, ἀνεφώνησεν ὁ Παλουάζος, πῶς πέρνετε πολὺ ἐλαφρά...

— Τοὺς κινδύνους ποῦ διατρέχομεν ; «Ε ! διάβολε ! σὲ μία μάχην δὲν σκοτώνεται ὅλος ὁ κόσμος. Θὰ γυρίσωμε ζωντανοὶ καὶ θὰ εἰσπορεύωμε μὲ τὴν ἡσυχίαν μας τότε νὰ βοηθήσωμε τὸν δυστυχισμένον τὸν Ρογῆρον, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ ἔχωμεν δώση εἰς τοὺς δεσμοφύλακάς του τὰς καλλιτέρας ἐγγυήσεις περὶ τῆς εὐλικρινείας μας, μὴ φορὰ ποῦ θὰ μας ἰδοῦν νὰ πολεμήσωμε 'στὸ πλευρό τους.

Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ εἰς Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ ἵπποι ἐπερίμεναν ἔξω ἐτοίμοι.

Καὶ ταυτοχρόνως προσεφέρθη νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς δύο εὐγενεῖς ἐνώπιον τοῦ ἀρχιστρατήγου.

— Εἶνε ὁ κύριος διοικητής ; ἡρώτησεν ὁ Σαῖν Ροκαντέν, ἀπλῶς διὰ νὰ εἰπῇ κατὰ τι.

— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ὁ κύριος διοικητὴς δὲν ἐξέρχεται ποτέ ἀπὸ τὴν πόλιν. Εἶνε ὁ στρατηγὸς Σαν Μαρτινέζ.

Ὁ Παλουάζος ἀπεπειράθη νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀφοῦ ἀπαξ προσεκολλήθη ἐπὶ τὸ ἐπιτελεῖον ἐκεῖνο, δὲν εἶχε τὴν ὑποχρῶσιν νὰκολουθήσῃ τώρα καὶ αὐτὸν.

Ἄλλ' ὁ ἱππότης, προβλέπων τὴν ἀτίμωσιν, τοῦ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸν σημαντικόν, ὥστε ἐσιώπησε καὶ ἤσκησθη ἐκὼν ἄκων νὰ ἱππεύσῃ.

Τὰ στρατεύματα εὐρίσκοντο ἤδη ἐπὶ τὰς μάχης, καὶ ὁ Σαν Μαρτινέζ ἐπὶ σκόπευε μὲ τὰς διόπτρας του τὸν δριμύτη ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνὸς λόφου. Δύο ἄλλοι Ἰσπανοὶ στρατηγοὶ καὶ τρεῖς ἡ τέσσαρες Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἔστησαν ὀπίσθεν τῶν.

Οἱ γάλλοι, ἀρχίσαντες τὸ πῦρ μὲ μίαν πυροβολαρχίαν, κεκρυμμένην ὀπίσθεν πτυχῆς τοῦ ἐδάφους, ἐκάλυψαν μὲ σπῆρας τὸ ἐχθρικὸν πεζικόν, καὶ δύο ὀλίγοι ἐφθασαν, ἡ μία ὀλίγα βήματα πρὸ τοῦ Παλουάζου, καὶ ἡ ἄλλη ἀρκεστέρῃ του.

Ὁ Παλουάζος ἀπεκαλύφθη :

— Καλῶς ἤλθον, εἶπεν, ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Εὐγε, Παλουάζε ! ἀνεφώνησεν ὁ ἱππότης. Τὸ λείει ἡ καρδιά σου, βλέπω, φίλε μου. Γιατί μοῦ τῶρες κροῖ τὸσον καιρό ;

— Διότι δὲν το ἐγνώριζα κ' ἐγὼ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς τοῦ φίλος : δὲν το ἐδοκίμασα ποτέ μου.

Ἐρχισαν ἔπειτα αἱ συμπτωκρατικαὶ καὶ ἐπηκολούθησε κατόπι μία ἐξοδος μ' ἐφ' ὅπλου λόγχην, τὸσον τρομερὰ ὥστε ὁ ἀγγλοισπανικὸς στρατὸς ἐστρεψάμενος νὰ πᾶν πέραν καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὴν πόλιν, ταχύτερον ἢ ὅσον ἐξῆλθε.

Τὸ ἐπιτελεῖον φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ ἐσπευσε νὰ συνενωθῇ μὲ τὸ λοιπὸν στρατεύμα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σαῖν Ροκαντέν, ἐκερδίσαμεν ὑποθέτω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀς ἐπωρληθῶμεν τῆς περιστάσεως καὶ ἄς φροντίσωμεν διὰ τὸν Ρογῆρον.

Καὶ οἱ δύο εὐγενεῖς ἐπῆγαν νὰ περικατήσουν κάτω εἰς τὸν λιμένα, ὅπου συνεζήτησαν ἐν ἐκτάσει τὰ σχέδια τῆς ἐνεργείας τῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὁ Παῦλος ἀγαποῦσε πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν τα εἶχε γνωρίσῃ ποτέ του. Μία ἀπὸ τὰς ἀγάπες του ἦταν καὶ τὰ λουλούδια. Καὶ δὲν εἶχε ἰδῇ ποτέ του λουλούδι 'στὴ μικρὴ του ζωῇ, γιατί εἶχε γεννηθῇ τυφλός. Τὰ μεγάλα του γυαλιστερὰ μάτια ἔμεναν πάντα ἀκίνητα καὶ ἐκστατικά 'σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, καὶ 'στὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα χυμένη ἡ λευκὴ γαλήνη τῶν ὠραίων μαρμάρων, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὰ λόγια ἐκυλούσαν ἀνάρρη καὶ καθαρά, μὲ τὸν κρουσταλλένιον ἤχο τῶν ἀποκρύφων πηγῶν.

Ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, ὁ Παῦλος ἔλεγε πάντα : « Εἶδμε τὰ περήφανα ἐκατόφυλλα ποῦ ἄνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ 'στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου Ναρκίσσου... » Καὶ ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ κρίνα ἔλεγε : « Εἶδμε τὰ κρίνα ποῦ ἔγυραν 'σὰν μεθυσμένα νὰ κοιμηθῶν σήμερα τὸ δειλινὸ ἀπάνω 'στὸ μεταξωτὸ πέπλο τῆς μαρμαρένειας Ἀρτέμιδος. » Καὶ ὅταν ἐμιλοῦσε γιὰ τὰ νούφαρα ἔλεγε : « Εἶδμε σήμερα τὸ μεσημέρι, μέσῃ 'στὴ λευκὴ λαύρα τοῦ ἡλίου, εἶδμε τὰ νούφαρα ποῦ ἔκαναν τὸ λουτρό τους μέσα 'στὰ τρανταφυλλένια νερά τῆς λίμνης. » Γιατί ὁ Παῦλος εἶχε μόνον νὰ βλέπῃ μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας.

Ἐβγαίνουν καθὲς αὐγὴ χειροπιαστὰ κ' ἐτραβούσαν μακριὰ 'στὰ πλούσια περιβόλια, τὴν ὥρα ποῦ ἐξυπνοῦσαν τὰ λουλούδια, κ' ἐλουζάν τὰ χρώματά τους ντροπαλά μέσα 'στὴν πρωϊνὴν ἀκίνητην. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν φιλενάδα ὅλων τῶν λουλουδιῶν, καὶ ὅταν ἐπερνούσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ κλαδιά, ἡ ἀκακίς καὶ τὰ σπάρτα καὶ τὰ γιασμινὰ καὶ ἡ μυγδαλίς ἐτίναζαν μία παρδαλὴ μοσχοβολισμένη βροχούλα 'στὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, σφίγγοντας τὸ χεῖρ τοῦ Παύλου, τοῦ ἐσύσταινε τοὺς φίλους τῆς ἑνᾶν-ἑνᾶ, ἀπὸ τὰ περήφανα ἐκατόφυλλα ποῦ ἄνθιζαν 'στὰ πόδια ἐνὸς μαρμαρένιου Ναρκίσσου, ὡς τὰ ταπεινὰ χαμομήλια ποῦ ὕφαιναν 'σὰν ἕνα κίτρινο κίλιμι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

Καὶ εἶχε χίλια γλυκὰ λόγια γιὰ τὸ καθένα. Καὶ ὁ Παῦλος ἔδλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς Ἀνθούλας, ἔδλεπε τοὺς παρπονιάρικους κισσοὺς ποῦ ἀγκάλιαζαν τρομαγμένοι τοὺς μεγάλους κορμούς τῶν πλατάνων, ἔδλεπε τὰς περιπλοκάδας ποῦ ἀνέβαιναν δειλὰ ἐπάνω 'στους τοίχους τῶν ρόδων, τὰ περήφανα ἐκατόφυλλα ποῦ ἀνθίζον 'στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ... Καὶ τῆς ἐσφιγγε τὸ χεῖρ τῆς, τὸ παγωμένο ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ τὴν ἔσερνε, τὴν ἔσερνε ἐπάνω 'στὰ λευκὰ σεντόνια, τὴν ἔσερνε νὰ τῆς δεῖξῃ τὸ μαγικὸ πε-

ρια, ἐκύτταζε ψηλὰ τὰς κίτρινες γαζίες, ἀγκαλιασμένες σφιχτὰ ἐπάνω 'στὰ γκαθωτὰ κλωνάρια, ἐκαμάρωνε τὰς βιολετ-τες μὲ τὰ πολλὰ στολίδια καὶ τὰς τρελλὰς μυρωδιὰς, ἔπειτα ἔδλεπε τὰ δεινὰ λιβάνια 'στὴ σειρὰ, 'σὰν στρατιῶτες, ποῦ ἐφρουροῦσαν ὁλόγυρα τὰ δειλὰ ἄνθη, καὶ τὸ μιλῶν, τὸ βελουδένιον βρύον, ποῦ ἐσκέπαζε τὰς σκληρὰς πέτρας καὶ τοὺς γέρικους κορμούς τῶν δένδρων, καὶ τὸ ἀπαλὸ πολυτρίχι, στολισμένο μὲ τὰ διαμάντια τῆς πηγῆς. Τὰ ἔδλεπεν ὅλα ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας.

Καὶ ὅταν ἐγύριζε 'στὸ σπῆτι, ἡ Ἀνθούλα τὸν ἀγκάλιαζε γλυκὰ καὶ του ἔλεγε : « Εἶδες τί ὠραῖα ποῦ ἦταν σήμερα τὰ λουλούδια ; » Καὶ ὁ Παῦλος, στυλώνοντας ἐπάνω τῆς τὰ μάτια του τὰ ἀκίνητα καὶ ἐκστατικά 'σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, τῆς ἔλεγε : « Εἶδες τί ὠραῖα ποῦ ἦταν τὰ περήφανα ἐκατόφυλλα ποῦ ἄνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ 'στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου Ναρκίσσου ; »

Πολλὰς πρωτομαგიὰς εἶδεν ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ἀδελφούλας του. Καὶ τὰγάπησε τόσο πολὺ τὰ μεγάλα αὐτὰ γαλανά μάτια, τόσο ποῦ τώρα ὀρκιζότανε 'ς αὐτὰ κ' ἔλεγε : « Νὰ χαρῶ τὸ φῶς μου ! » Καὶ ὁ κόσμος ποῦ δὲν τον ἐκαταλάβαινε, ἔλεγε : « Τί ἀνόητος τυφλός !... »

Ἦρθε πάλι ἡ Πρωτομαγία. Μέσα 'στους κήπους τὰ λουλούδια ξυπνήσανε μελαγχολικά, σκεπασμένα μὲ δάκρυα, σκυμμένα ὅλα 'στὴ γῆ, 'σὰν νὰ εἶχαν νὰ στεφανώσουν κένενα νεκρὰ. Ὁ Παῦλος ἦταν κατάκοιτος 'στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια του ἀναμμένα ἀπὸ τὸ θέρμη, μὲ τὰ μάτια του μισοσφαιλισμένα. Δίπλα του ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἐχάιδεε τὰ μακρὰ μαλλιά του, τὰ σκορπισμένα 'στὸ λευκὸ προσκέφαλο. Καὶ ὁ Παῦλος τὴν ἐκρατοῦσε ἀπ' τὸ χεῖρ σφιχτὰ, 'σὰν νὰ τὴν ὀδηγοῦσε μέσα 'στὰ παραμυθία τῆς. Καὶ μιλοῦσε ὁ Παῦλος μὲ μία φωνὴ ξεχωριστὴ, 'σὰν φωνὴ ἄλλου κόσμου. Μιλοῦσε γιὰ λουλούδια ἀγνωστα, κινουρίνα λουλούδια, ποῦ ἐφύτρωναν 'ς ἕνα νέο περιβόλι. Καὶ ἔσερνε, ἔσερνε ὁλοένα τὸ μικρὸν χεράκι τῆς Ἀνθούλας ἐπάνω 'στὰ σεντόνια : « Ἐλα, καλὴ μου, ἔλα ἀπὸ τὸ πράσινο μονοπάτι, ἔλα νὰ σου δεῖξω τὴν λιτανείαν τῶν λουλουδιῶν. Ἐλα, καλὴ μου, ἔλα πέρα ἀπὸ τὸ ποταμὶ καὶ τὸ ἡσυχὸν, ἔλα πρὸς τὰς καλαμιὰς, ἔλα νὰ σου δεῖξω τὰ μεγάλα κρίνα, ἔλα νὰ σου δεῖξω τὸ δάσος τῶν ρόδων, τὰ περήφανα ἐκατόφυλλα ποῦ ἀνθίζον 'στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ... »

Καὶ τῆς ἐσφιγγε τὸ χεῖρ τῆς, τὸ παγωμένο ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ τὴν ἔσερνε, τὴν ἔσερνε ἐπάνω 'στὰ λευκὰ σεντόνια, τὴν ἔσερνε νὰ τῆς δεῖξῃ τὸ μαγικὸ πε-

ριβόλι. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κλειστά τὰ μεγάλα γαλανά μάτια, τοῦ ἐσφιγγε τὸ χεῖρ, καὶ ἀκουμπισμένη 'στὰ μάγουλά του, τὰναμμένα ἀπὸ τὴν θέρμη, ἔδλεπε τώρα, ἔδλεπε τὴ μυστικὴ Πρωτομαγία, μὲ τὰ μάτια τοῦ Παύλου...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

« Ἐνας λαγὸς καὶ μὴ ἀλεπού ἐταξείδεύανε μαζί. Ἦταν χειμῶνας, πράσινο φύλλο πουθενὰ δὲν ἐφαίνονταν καὶ τὸ χιόνι τὰ εἶχε σκεπάσῃ ὅλα. «Αὐτοὶ εἶν' ὁ καιρὸς τῆς πείνας, εἶπεν ἡ ἀλεπού 'στὸ λαγόν, τ' ἄντερὰ μου μὲ θερίζουν. » « Ἀχ ! βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ λαγός, καὶ ἐγὼ κοντεύω νὰ ψοφήσω ὅθι τρώγα τὰ ἴδια τ' αὐτὰ, μου, ἂν τὰρῶνα ! »

Ἔτσι πεινασμένοι τραβούσαν τὸν δρόμον τους. Ἐξάρνα βλεπόντων ἀπὸ μακριὰ μὴ χωριατοπούλα νὰ ἐρχεται μ' ἕνα καλαθάκι 'στὸ χεῖρ καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καλαθάκι ἐβγαίνει μὴ εὐχάριστη μυρωδιά καὶ ἐφθάνε 'στὴ μύτη τῆς ἀλεπούς καὶ τοῦ λαγοῦ : ἡ μυρωδιὰ φρέσκου ζεστοῦ ψωμιοῦ. « Ἐβρεις τί ; εἶπεν ἡ ἀλεπού, ξαπλώσου χάμω φαρδὺς-πλατὺς καὶ κάμε τὸν ψόφιον. Τὸ κοριτσάκι θὰ κουμπήσῃ χάμω τὸ καλαθάκι του, γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ σε πάρῃ, θὰ θέλῃ νὰ κερδίσῃ τὴν προβάει σου, ποῦ κάνει ὠραῖα γάντια » καὶ τότε ἀρπάξω ἐγὼ τὸ καλάθι μὲ τὰ ψωμιά κ' ἀπὸ 'δῶ πᾶν κι' ἄλλοι ! »

Ὁ λαγὸς ἄκουσε τὴν συμβουλὴν τῆς ἀλεπούς, ξαπλώθηκε καὶ ἔκαμε τὸν ψόφιον. Τὸ κοριτσάκι ἦρθε κοντὰ, εἶδε τὸν φρέσκο λαγόν, ποῦταν ξαπλωμένος φαρδὺς-πλατὺς, κουμπήσῃ χάμω 'στὸ χιόνι τὸ καλαθάκι του καὶ ἐσκύψε νὰ σηκώσῃ τὸν λαγόν. Τότε ὤρμησε ἡ ἀλεπού, ἀρπάξῃ τὸ καλαθάκι κ' ἂν τὴν πιάσῃ ! Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ λαγὸς ἀναστήθηκε 'στὴ στιγμὴ καὶ ἔτρεξε ναύρη τὴν φιλενάδα του. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἐστέκονταν νὰ τὴν φθάσῃ καὶ δὲν ἔδειχνε ὀρεξὶ νὰ μοιράσῃ τὰ ζεστὰ ψωμιά μὲ τὸν λαγόν. Αὐτὸς τὸ ἐννοίωσε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο ἐφθασαν κοντὰ σὲ μίαν μικρὴν λίμνην, ποῦ ἀρχίζε νὰ παγώνῃ, εἶπε 'στὴν ἀλεπού, « Τί λές ; δὲν θὰ ἦταν καλόν, νὰ ἔχωμε καὶ μερικὰ ψωμιά γιὰ μεζὲ μαζί μὲ τὰ ψωμιά μας ; Ὅθι τρώγαμε τότε 'σὰν βασιλεῖδες ! Κρέμασε τὴν οὐρά σου 'στὸ νερό τὰ ψάρια, ποῦ τώρα κι' αὐτὰ θὰ εἶνε ψογισμένα τῆς πείνας, θὰ ὀρμήσουν ἀπάνω τῆς, καὶ τότε σὺ τὴν τραβᾷς ἔξω. Κάνε ὅμως γλήγορα, τώρα ποῦ ἡ λίμνη ἀκόμη δὲν ἐπαγώστε. »

Ἀρεσε αὐτὸ 'στὴν ἀλεπού, πήγε 'στὴ λίμνη, ἐβούτηξε τὴν οὐρά τῆς καὶ ἐπερίμενε. Σὲ λιγὰκι παγώνει ἡ λίμνη καὶ

φάνον, Μή με σκοτίσης καὶ Ζοφρόν Μεσαί-
ωνα — ἡ Καταρίδα μετ' ἡν Ἑλπίνην
Διαφώσκον, Ἀστέρα τοῦ βέγα, Μικρὸν
Διάβολον, Ἀστέρα τῆς Τερψιθέας καὶ Γι-
άννην Ἀριάνην — ὁ Ἀσκηπτιάδης μετ'
τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, Ἀστέρα τοῦ βέγα,
Ἀστέρα τοῦ Πόντου καὶ Ζοφρόν Μεσαίωνα
— ὁ Δημήτριος Πανούτσιος μετ' Ἀστέρα
τῆς Τερψιθέας, Ἀδμύρον Παπαγεωργίου καὶ
Βασιλεία τῶν Ὁρίων. — τὸ Μαμμούτ μετ' ἡν
Ἄνθος τῆς Ἀλφῆς, Ἐαρ τῆς Ἑλλάδος,
Κουραμένον Ὀδοιπόρον, Ἐρυθρὸν Ἀστέρα
καὶ Σπουδαῖον Ἀνθρώπον — ὁ Ἀνθιόν
Στέφανος μετ' ἡν Φεγγόβλην Ἀδρύουαν —
ὁ Ταρταρίνος τῆς Ταρσασκόνης μετ' Ἀστέ-
ρα τοῦ βέγα, Κέδρον, Ἀγροπολιώτατον,
Τρεχαρνεύτορον καὶ Αἰγυπτίαν Ἀθη-
νάν — ὁ Ἀγριος Μάρδης μετ' ἡν Κρητικὴν
Σημαίαν, Σομακίην Σημαίαν καὶ Γαλλί-
κην Σημαίαν — ἡ Ροδοστεφανωμένη Λύ-
σις μετ' ἡν Λιακίην Μαργαρίταν, Ἀριστέαν
τὸν Χιον, Λιακίον Ὀρίοντα, Λιωτοπούλαν
καὶ Ἐνα Λιωτάκι — ἡ Γρινιάρη μετ' ἡν
Ναυτοπούλαν καὶ Ἄνθος τῆς Αὐγῆς — ὁ
Ζωγράφος Παράσιος μετ' ἡν Μέλλοντα Ἀρ-
χιτέκτονα. Τῆς Τῆς Μπου-Μπου καὶ Ἀρ-
μα τοῦ Ἥλιου — ὁ Μέλλον Ἀρχιτέκτων
μετ' ἡν Ἀλεξάνδραν Συμπούλου καὶ Βαρκού-
λαν τοῦ Φαλήρου — ἡ Ἀργυρὰ Συρίκτρα
μετ' ἡν Ἑθνικὸν Ὑμνον, Α. Ι. Κουκουλι-
θραν, Πηλεὲς Κλεομένης καὶ Ναυτο-
πούλαν τῆς Ἀδρύου — ἡ Σημαία τῆς Ἑ-
λευθερίας μετ' ἡν Βασιλεία τῶν Ἀνδρῶν — ἡ
Φερωτὴ Βαρκούλα μετ' ἡν Πάραλον Πέτρην.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι: στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Χρυσο-
ρίαν Πακτωλῶν (πολύ μου ἤρπεν ἡ ἱστορία
τοῦ Ἀδριανού) Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφό-
ρον (ἐλπίθην ἐν καλῇ καταστάσει) Ὁρίωνα,
Ματθαῖον Ι. Οικτιρομένην. Ἀπύγονον τοῦ
Νέστορος, Ἀρχίδα (εἶσαι λοιπὸν ευχαριστη-
μένη;) Ἀιατον ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς
θυσιαλῶδους νυκτός· μ' ἔκαμες κ' ἐρόμαζα κ'
ἐνὸς μ' ἐκείνα τὰ ἀτελείωτα Μερρορρο! . . .)
Ἑθνικὸν Ὑμνον (ὅς ἐπὶ πρὸς τὴν Δεσποινίδα
Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου πόσον σου ἤρπεν τὸ
δ' ἡγήματ' ἡς σ' ευχαριστοῦν πολὺ ὁ κ. Σενόπου-
λος δι' ὅσα γράφεις καὶ πάλιν περὶ αὐτοῦ.)
Βίγλαν (ἐλαδὸς τὸ Βραβεῖον;) Ζοφρόν Με-
σαίωνα (τὸ τερεβθὸν ἐνέπνο το ἔσπειλα εἰς τὴν
Ζαπτιδα, ὥστε στείλει ἄλλο διὰ τὴν Ἀλωρίδα
τῆς Χάλης περμένω τὴν φωτογραφίαν σου)
Μαργιολοῦλιν, Ναυτοῦλιν (ὁ ὅποιος μένει
μὲ ἀνοικτὸν στόμα, κάθε πού διαβάζει Ρογή-
ρον) Μαγεμένον Λάσος (μὰ διατὶ γράφεις
διὰ εἰς τὸ ἴδιον χαρτί; πόσας φορές θὰ το εἰ-
πῶ;) Πάντα ἔσο πᾶσι (ἀν εἶνε κατ' ἀλλήλων,
βεβαίως θὰ το δημοσιεύσω) Ζωγραφικὴ ἐλπίθην.
Φλοῖσθον τὸν Ἐδφεῖον (εἶδα τὰς περιπετείας
τοῦ ταξιδίου σου) Χειμωνιάτικην Διακάδαν
(πολύ καλὰ ἔγραψες· μόνον ὁ Ἀνανίας διε-
μαρτυρήθη διότι οὐδέποτε μεταχειρίζεται βούρ-
δουλαν!) ἔχει ἄλλους τρόπους αὐτὸς διὰ νὰ
ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν εἰς τὰ μικροῦ ἀδελφῆς του)
Υἱὸν τοῦ Πηλίου, Μικρὸν Κατεργάστην (τὰ
μου φίλῃς τὸν μικροῦλιν Ἰάσωνα· αὐτὸς μά-
τα μου, θὰ γίνῃ πρῶτος τάδεως συνδρομητής!)
Λευκοθέαν Κλωσίδου (ἔσπειλα) Κιθαροῦδον
Ἀρίωνα (ευχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐκπαιδείας
τῆς πόσεως ἀγάπης) Πρωϊκὸν Εἶφος (ἔσπειλα)
Ροδινῶνα Κροστὸν (ἔλαβ' ἡ) Θεραπεινίδα
τῶν Μουσῶν (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ πῶς εἶνε δυ-
νατὸν νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν νὰ μεταχειρίζωνται
τὸ παλαιὸν σου ψευδὸν ὄνομα, ἀρ' οὐ μὲ αὐτὸ σὲ
ἠξεύρου; καὶ ἂν ἔμαθον διὰ τὸ ἡλλαξίς, μή-
πως ἠξίουν διὰ σὺ εἶσαι ἡ πρῶτη . . .;) Ἀνυχί
(σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίας διὰ τὸν
θάνατον τῆς ἱεραδελφῆς σου) Μελαγχολικὴν
Ναυτοπούλαν (σοὺ ἀνηντήσα μετ' ὄνομα σου,
διότι εἶχες λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδὸ-

νὸν σου) Ναυτοπούλιν Χόντζαν (καλοὶ
ἀλλὰ γέροντες μετ' ἐκείνους· δὲν δημοσιεύω) Ἀδ-
ρυκὸν (πῶς σου ἐπὶ τὴν ἡλέκτορα; καλὴν
ἐπιτυχίαν εἰς τὰ Σπουδαῖα) Ἄνθος τῆς Ἀ-
λφῆς, Πρωτόπειρον Ἑλπίσαν, Καυκασίαν,
Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα (εὐχαιρῶ-ῶ πολὺ
διὰ τὴν κομφομένην κέρσαν) Ἑλληνικὸν
Διόστημα (ὥραία ἡ ἐκείσε σου) Ἡλεκτρικὸν
Φῶς (ναὶ οἱ Χρυσόθρηνοι· θὰ διακρίσουν ὅλον τὸ
ἔτος) Βράχρον τῆς Ἑραμπατόδας (σὲ συγ-
χαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς σου) Ὀρμον
τοῦ Φαλήρου, Ταῦτήν, Ἡμερὸν Περιστε-
ρὰν (ἔσπειλα) Πολυέστην Κλωσίδου, κτλ.
Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24
Ἀπριλίον, θάνατῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ γράψωσι
ταῖς λύσεσιν αὐτὰς ἐν ἑκατοντάδι, πολλαπλασιάζονται ἐν
τῇ Γραμματικῇ μας εἰς πενήντας, ὡς ἔκαστος
καταφέρει διὰ τὸν ἑαυτόν καὶ τίναται ἐν τῇ

Νέος διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.
Κατὰ τὰς ἀνωτέρω προκηρυχθέντας, ἀπὸ τοῦ
φυλλαδίου τούτου ἔρχεται νῦν διαγωνισμὸς Λύ-
σεων Πνευματικῶν Ασκήσεων.

247. Δεξιόγραφος.

Τὸ ὄνομα μου συνίσταται ἐξ ὀνομάτων δύο.
καὶ μετὰ τὸν πρῶτον ἄντιστοιχῶν ὀνομάτων δεικνύω,
μετὰ τὸν ἄλλον αἰρετικὸν γνωστὸν στήν Ἑκκλησίαν
καὶ μετὰ τὸν ὅλον στρατηγὸν κλεινὸν στήν Ἱστορίαν.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς
καὶ μετὰ τὸν ὅλον στρατηγὸν κλεινὸν στήν Ἱστορίαν.

248. Συλλαβογράφος

Διὰ δύο ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον ὁμοίων,
Ἀρχαία πόλις καλεῖται καὶ μετὰ Βασιλείων.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

249. Στοιχειογράφος.

Ὅπως ἔχω, μετὰ εὐρίσκεται
στὸ σχολεῖόν σου ζητῶν
Ἄν μου ἀλλάξῃς τὸν γράμμα,
Βλέπε τότε σκελετόν.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

250. Ἀναγραμματιστός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μήσης,
Συνόδεύω καὶ ἐνθυμίζω δυστυχίαν.
Ἄν με ἀναγραμματίσης,
Ὅς ὡραῖαν ὅδε μ' εὐρήσῃ Ἑκκλησίαν.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

251. Αἰνίγμα.

Ποῦ νηεὶ δὲν περιβρεῖται τῆς θαλάσσης τὰ νερά,
Κι' ὅμως γιὰ νηεὶ τὸ ξεύρεις καὶ το γράφεις κα-
τὰ τὴν ἀλήθειαν.

252. Τρίγωνον.

1. Ἐκ τῶν νῆων νῆος μία.
2. Ποταμὸς εἰς τὴν Ἀσίαν.
3. Στάς προθέσεις ἔχω τόπον.
4. Εἰμ' ἀπλὴ ἡ ἀντωνυμία.
5. Θά με πῦρες δίχως κῆπον.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

253. Ἀκανόνιστος.

★ Ο ★ ★ ★ ★ ★ Ναντικατασταθῶ-
★ ★ ★ ★ ★ σιν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ ★ ὥστε νανταγινῶ-
★ ★ ★ ★ ★ σκονταὶ ὄριον-
★ ★ ★ ★ ★ τῶς τὰ δυνάμει
★ ★ ★ ★ ★ ἐξ στρατηγῶν τῆς
★ ★ ★ ★ ★ ἀρχαίας Ἑλλάδος.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

254—259. Κεκοσμημένα ὀνόματα Θεῶν.

Ἐντὸς τῆς κατωτέρω σάσεως εὐρίσκονται ἑξ ὀνο-
μαστικῶν ὀνομάτων ὅτι
α Οὐδέποτε ὁ Ἀθροῖος ἤρπεν κατὰ τοῦ
παρὰ μίαν, ὡς λέγει, φορὰν, κατὰ τὴν ἡλικίαν
ἐπιληθῶν τὸ πρῶτον τὸν καὶ ὅλος αὐτοῦ ὁ
βραχίον, διότι δὲν ἦτο ἄριστος παλαιστής.
Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

260. Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	7	8	=	Ποταμὸς διέσπειρα.
2	3	6	1	8				=	Πιτῶν.
3	7	6	2	8				=	Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
4	1	6	7					=	Θαλάσσιον φαινόμενον.
5	4	7	8					=	Τόπος σκοτεινός.
6	5	3	4	2	8			=	Φυτὸν ἀρωματικόν.
7	8	1	2	6	7			=	Ὡκεανός.
8	1	4	7	3	2	8		=	Ὀρυκτόν.

Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

261. Ἀπροϋδδοκῆτον.

Γιατὶ τὰ κορίτσια ἔχουν μακρὰ μαλλιά.

262. Μεθοδιστής.

Τὴ μεσαία γράμματα πέντε πτηνῶν ἔχον
τοῦ ὀνόματός σου.

263. Φωνηεντόλιπον.

★ ★ Ὁς-μθ-μν-δς-κθ μν.

264. Ἑλληνοδοκίμωνον.

Οιο-ε-εσι-α-ωη-εε-εε σπεί.

Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

265. Γρίφος.

Η	Η	Η
ΕΥΘΥΝ	ΕΥΘΥΝ	ΕΥΘΥΝ
Ε	Υ	Θ
Υ	Θ	Υ
Θ	Υ	Θ

Ἐστὶν ὁ πρῶτος ὀνομαστικὸς ὁ ἄλλος ὀνομαστικὸς

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 καὶ 20 Φεβρουαρίου

79. Ἀετός (α, αἰτός, σ).—80. Λαλῶ (α, α).—81. Δέξιος, ἔξιος.—82. Μόσχος. σχα.—83. Ταρτός, ἄστρος.	84. ΔΗΛΟΣ.—85. Γινόμενης τῆς ἐν- λαγῆς δὲ τοῦ Σ, τὸ καὶ τὸν σχηματίζεται δι-
ΣΙΦΝΟΣ	λαγῆς δὲ τοῦ Σ, τὸ καὶ τὸν σχηματίζεται δι-
ΔΕΥΚΛΣ	Σ Α
ΚΥΠΡΟΣ	Σ Α
ΚΙΜΩΛΟΣ	Ι Α Ι Α Σ
ΣΑΔΑΜΙΣ	Κ Π
ΚΛΣΟΣ	Ι Σ Α Ι Α
ΑΙΓΙΓΝΑ	Ν Α
ΔΕΣΒΟΣ	Ο Υ Σ Ι Α
	Σ Ξ

86—88. 1. Ἡ ἱστορία εἶνε μέγας
τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. — 2. Κράτει θυαυ-
— 3. Ὁ χρόνος εἶνε χρήμα. — 89—90. 1.
ρος, Ἄρνος, αἶνος, οἶνος, ὄνος, ὄλος,
Πύλος. — 2. Ὁνος, ὄνος, ὄνος, ὄνος, ὄνος,
μύσχος. — 3. Φθόνος, φόνος, μόνος,
μύσχος. — 92. Ὁ Ἀναγνώστης (ἀνα-
γνώστης). — 93. Δός μοι πᾶν σὺν, καὶ τὸ
κινήσω. — 94. Ἐκ Τροίας ἦν ὁ Αἰνείας.

95. Οἰδῖπους (Ἰδῶ, πούς). — 96.
(μῆ, δῶ). — 97. Μάριος, Μάρκος. — 98.
ροδείκης καὶ ὁ λεπτοδείκης. — 99. Τὸ σπῆ-
100. Ι

Ι	Σ	Α	Δ	Η	Ρ	Ι
Α	Ρ	Α	Δ	Η	Ρ	Ι
Δ	Η	Ρ	Ι	Α	Ρ	Ι
Ρ	Ι	Α	Ρ	Ι	Α	Ρ
Ι	Α	Ρ	Ι	Α	Ρ	Ι

102. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ ΝΕΟΚΑ
τὸ εὖ. [Ἡ ἀνάγνωσις
ἀρχεται ἐκ τῶν ἀνω δεξιῶν καὶ προχωρεῖ λαμβάνου-
σας πλαγίως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐνω-
Εἴκοσι 7 καὶ ὅκα 3 κάμνον 170. — 104.
Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς
σχηματίζονται αἱ λέξεις: Παῦλος, πᾶν
πα, ὁπαῖς, ἀπαῖς. — 109. ΑΘΗΝΑ, ΕΡΜΙ-
ΤΙΑΡΑ (ἰ, ΑΕΤΟΣ, 2, ΘΡΙΞ, 3, ΠΑ-
4, ΝΗΡΕΥΣ, 5, ΑΣΑΡΩΣ). — 110. Ὁ
τοῦς ἄλλους ὁμοιοῦσι δὲ εἶνε κατωτέρω
— 111. Τὸ ἐνα χέρι νίδει τάλαν καὶ τὸ
πρῶτον. — 112. Ὁ Σέσωστρης ἦτο μέγας
Αἰγυπτίων ἀναξ.